

A Föld legkorábbi korszakai

– és kapcsolatuk a jelenkor spiritizmusával

írta: G.H. Pember (1884)

Előszó

Jelen kiadás szerzője 1876-ban már kiadott egy kisebb terjedelmű tanulmányt a következő címmel: „A föld legkorábbi korszakai, és a tanulság, melyet ezekből levonhatunk”, s ezzel kettős célja volt. Egyik, hogy megkíséreljen feloldani néhányat azokból a földtani és egyéb nehézségekből, melyek a Teremtés első könyvének első fejezeteivel kapcsolatban szoktak fölmerülni; ezután pedig arra vállalkozott, hogy rámutasson azokra az állapotokra, melyek Noé napjaiban voltak jellemzőek, és amelyek ma újra megjelentek a kereszténységben – és hogy ebből kifolyólag tudhatjuk, hogy az Emberfia napjai sem lehetnek túlságosan messze tőlünk.

A kutatás során a következőket vettem alapul, melyek, ha elfogadjuk ezeket, a szöveg magyarázatát egyszerűvé és pontosná teszik, és elejét veszik minden lehetséges geológiai ellenvetésnek.

1) Hogy a Teremtés első fejezete, ugyanúgy, mint az utána következők, elsődleges jelentését tekintve sem nem látomás, sem nem allegória, hanem puszta történetírás, és ezért a tények szó szerinti tálalásaként kell elfogadni.

2) Azonban gondot kell rá fordítani, hogy a héber szöveg pontos jelentését kiderítsük, amit az angol Authorised Version gyakran elmulaszt megtenni.

3) Hogy azok számára, akik valóban hisznek egy Felsőbb Lényben, nem jelentenek nehézséget a fizikai változások és testi rángatózások okozó természetfeletti megnyilvánulások, különösen azzal a világgal való kapcsolat során, melynek erkölcsi állapota már korszakokkal az emberi faj megteremtése előtt megromlott.

Az előző kötet második felében szükséges volt megvizsgálnunk a spiritizmust, mert a jelenkorban ennek révén éledt újjá legelőször a Noé napjaiban tapasztalható romlás. Valószínűleg ennek a mozgalomnak a tárgyalása miatt történt, és amiatt, hogy elfogadtuk a jelenségek a természetfeletti voltát, (melyet általában csalásnak vagy illúzióknak tartanak), hogy e könyv akkoriban nem tartott túl nagy érdeklődésre számot. Sejtéseit viszont azóta igazolta a spiritizmus széleskörű terjedése és a közgondolkodásban való erőteljes térhódítása, és az akkor kiadott példányok gyors felvásárlása, a szerzőnek írt levelek, valamint a növekvő érdeklődés miatt az újbóli kiadás mellett döntöttünk. Nem lett volna helyes azonban a szöveget változatlanul hagyni, hiszen amellett, hogy a szerző is mélyebb ismereteket szerzett azóta a tárgyról, a spiritizmus is nagyban fejlődésnek indult, ahogy a vele rokon gondolati rendszerek két hulláma, a teozófia és a buddhizmus is.

Az eredeti munkát nem csak kiegészítettük, hanem az utóbbi fejlődési fázisokkal foglalkozó új fejezetek is kerültek bele, melyekre, annak ellenére, hogy híveik nagyon eltérően vélekednek róluk, nekünk mégis egyetlen, de háromrétű mozgalomként kell tekintenünk. Hogy ezek valóságos egységben vannak, azt a tanításaik fő céljából lehet legjobban megállapítani, mely nem más, mint hogy az Úr Jézus megváltását félretegyék, és a helyére az a tanítás kerüljön, hogy a bűnt

fokozatosan kell ledolgoznunk jó cselekedetekkel és szenvedéssel – vagy a szellemvilágban, vagy a földön való sorozatos újjászületések során.

Ez a gondolati rendszer, a szellemi evolúció, mely előfutára és tulajdonképpeni elindítója volt a biológiai evolúcióról szóló elméleteknek, változatos áruhákban és különféle módokon vezette be magát olyan helyekre, ahol direktben bizonyosan elutasították volna. Legalább a keresztényeknek fel kellene ismerniük azonban, hogy ez az elmélet közvetlenül felforgatja a világ eredetének és a megváltás tervének bibliai leírását; és hogy ez, természetéből fakadóan oda vezet, hogy lassan, de biztosan kitörölje Magát az Alkotót teremtményei gondolatából.

Ha olvasóink közül bárki hajlana arra, hogy elfogadjon egy ilyen elméletet, arra kérjük, hogy vizsgálja meg a teozófiáról szóló fejezetben, amit ennek az eredetéről írtunk; figyelje meg, hogy bevallottan a „leszállt angyaloktól” ered, akik nem lehetnek mások, mint azok a nefilim(ek), akikről a Biblia azt írja, hogy már kétszer megjelentek a földön. És azt se feledjük, hogy ennek az elméletnek a letéteményesei és őrzői nem az Úr Jézus apostolai és gyülekezete, hanem a misztériumok beavatottjai, a brahman papok és Buddha követői.

Még egy gondolat. Úgy tűnik, hogy ezáltal az elmélet által a Sátán sikeresen kitörölhette a kezdeti kijelentést az értelmes emberek gondolataiból, és az egyedül igaz Istenben való hitüket panteizmusra változtatta, mely minden pogány filozófia alapja.

Sok jel mutatja azonban, hogy a sötétség hatalmának órája ismét közel, amikor, ahogyan előre megíratott, a hit megfogyatkozik, és ez előzi meg az Emberfia eljövetelét. „Ami volt, ugyanaz lesz majd, és ami történt, ugyanaz fog történni”.

1. fejezet

Bevezetés

A Biblia értelmezése. A prófétai iratok jelentősége.

A kereszténységgel szemben felhozott érvek napjainkban gyakran azon alapulnak, hogy a keresztények annyira eltérő módokon értelmezik a Bibliát.

Mielőtt hozzálátnánk megvizsgálni, és megkísérelnénk megmagyarázni, mit jelent az a fontos dolog, hogy kijelentés, hasznosnak látjuk, hogy néhány általános megjegyzést tegyünk a Biblia értelmezésével kapcsolatban. Napjainkban ugyanis a kereszténységet érő heves támadásokat sokszor arra alapozzák, hogy a hívők egymástól mennyire eltérő módon vélekednek. Maró gúnnyal mutatnak rá a kereszténység számos csoportosulására, válfajára, a különböző felekezetekre, és az ezek közötti komoly nézetkülönbségekre, melyek nem csupán a gyülekezeti vezetéssel és fegyelemmel kapcsolatosak, hanem akár teljesen alapvető tanításokat is érintenek. Abból kiindulva vonják kétségbe az írások isteni eredetét, hogy az az értelmezések ilyen széles skáláját engedi meg, és ilyen sok különböző, sőt egymással ellentétes vélekedésnek adhat alapot.

Sőt, ez a nézet nem csak azokra jellemző, akik úgynevezett keresztény országokban élnek, hanem a pogányok között is terjed, akik ezzel hatásos fegyvert kaptak a kezükbe a Szentháromság Isten tisztelői ellen; s ez új és jelentős akadályt képez a missziók sikeressége előtt.

A megosztottság vádja igaz; de annak okát az emberben kell keresni, nem pedig a neki adatott kijelentésben.

Tagadhatatlan, hogy a névleges egyházban hatalmas eltérések vannak; sőt, tovább kell mennünk, s megvalljuk, hogy ez a probléma még azok között is fennállhat, akik őszintén hívják segítségül az Úr Jézus nevét, és egyenesen és állhatatosan haladnak a jövő felé az Ő egyszer és mindenkorra felkínált bűnázózatában való hit által; mert közöttük is vannak véleménykülönbségek és különféle, egymásnak ellentmondó tanok, melyekről mind azt állítják, hogy Isten Igéjéből származnak.

Hogyan feleljünk tehát támadóinknak? Vajon a Szentírás tényleg annyira összefüggéstelen, annyira homályos, hogy egymásnak ennyire ellentmondó véleményeket és tanokat lehet belőle könnyedén levezetni? Ha így lenne, az valóban komoly érv lenne az isteni eredettel szemben. De semmiképpen nem vagyunk kénytelenek ilyesmit elismerni, hiszen amint gondolkodni kezdünk ezen a talányon, azonnal kínálkozik a nyilvánvaló és egyértelmű megoldás. Hiszen nem Isten kijelentése, hanem ennek a kijelentésnek a magyarázói felelősek a kereszténység megosztottságáért; a hiba az ember bukott és romlott természetében van, mely oly mértékben befolyásolja őt, hogy nem tudja világosan megállapítani, mi az igazság, még akkor sem, ha ott van a szeme előtt.

Bizonyíték erre a gyülekezet korai történelméből

Nem hisszük? Nézzük csak meg az evangélium fogadtatásának történetét az Újszövetségből! Nem azt találjuk, hogy már a kezdet kezdetén keveredett a hamisság az igazsággal? Nem úgy tűnik, hogy az apostol elsődleges gondja a gyülekezet elplántálása után az volt, hogy folyamatosan ellenőrizze a felnövekvő gyomokat, nehogy megfojtsák azt? Kell-e említenünk Korinthust, Galáciát, Kolossét; az Efezusban és Krétán tanított furcsa tanokat, melyeket a Timóteusnak és Titusznak írt leveleiben említ; a meglévő eretnekségek elleni figyelmeztetéseket Péter, János és Júdás leveleiben? És ha továbbmegyünk, hogy megvizsgáljuk a korai gyülekezet nem ihletett iratait, még inkább szíven üt

ugyanaz a szomorú tény, hogy a kezdetektől küzdeni kellett azok ellen a behatások ellen, melyek beszennyezték Isten üzeneteinek tisztaságát.

A romlás előidézőit legalább három csoportba sorolhatjuk. Az elsőbe olyan, minden bizonnyal őszinte keresztények tartoztak, akik pogány neveltetésüktől még nem lettek teljesen szabadda.

Az emberek ugyanis nem tisztán és érintetlenül hozták szívük írotábláit, hogy arra Teremtőjük kijelentett akaratát és szándékait lehessen elsőként rávésni, hogy ez hagyjon bennük maradandó, mély nyomot, hanem mindenféle mítoszokkal, filozófiákkal és előítéletekkel telve érkeztek, melyeket nem tudtak teljes mértékben elvetni, hanem legalábbis részben megtartottak, és összevegyítették – talán teljesen öntudatlanul – Isten igazságával. Ahogy telt az idő, ezeknek a hozzáadott emberi összetevőknek az oda nem illő volta egyre inkább nyilvánvalóvá vált; az emberek mégis ragaszkodtak hozzájuk, mert úgy érezték, ezek lágyítják a kijelentés javító-nevelő szigorúságát, és úgy alakítják át, hogy valamiféleképpen megértő legyen a bukott emberi természet kívánságait illetően.

Így azután hamarosan ki kellett találniuk valamit, ami eltompítja a Szellem kardját, nehogy annak metsző éle elválaszthassa a hamisat az igaztól. Az Igének azon részeit, melyek a leghatározottabban ellentmondtak az emberi vágyaknak és érzéseknek, allegóriává (elvont szóképpé) alacsonyították, vagy téves elnevezéssel „elszellemiesítették”, kiragadva az Igéket a maguk szó szerinti és helyes értelmezéséből; megfosztva őket így attól az erőtől, melyet Isten beléjük helyezett; s többé nem voltak képesek áttörhetetlen gátat szabni a hamis tanítások beáramlásának. És még mindig csak azokról a bajokról beszélünk, melyeket a feltehetően teljesen jóhiszemű keresztények okoztak, akik – rövidlátásuk és bölcsstelenségük miatt, de legfőképpen azért, mert minden halandóra jellemző módon képtelenek voltak megtisztítani gondolataikat a berögzült elképzeléseiktől – megrontották az Isten Igéjét.

A második csoport önös érdekből csatlakozott a gyülekezethez.

Volt azonban a romlás előidézőinek egy másik csoportja, akiket Pál úgy ír le, mint sok engedetlen fecsegőt, akik egész családokat felforgatnak azzal, amiket aljas nyerészkedésből tanítanak (Tit 1,10-11), olyan emberek, akik, mikor meglátták, milyen gyorsan terjed a kereszténység, s felfogták, milyen erőteljesen megragadta azoknak a gondolatait, akiket megérintett, a saját becsvágyó és kapzsi céljai elérése érdekében egy befolyásosnak ígérkező, és oly szépen hatalomra törő csoportosulásban vezető szerepre vágytak. Ezekben nem volt erkölcsi gát, hogy nekik megfelelő tanításokat vezessenek be; és nagyban elősegítették a későbbiekben általánossá váló gyakorlatnak a kialakulását, hogy a Bibliát olyan könyvnek tekintsék, mely pusztán arra jó, hogy segítségével az ember mindig a saját véleményét igazolja.

A harmadik csoport pedig kifejezetten a kereszténység megrontása érdekében lett névleges kereszténnyé.

Végül pedig volt az embereknek egy harmadik csoportja is, akik a pogány bálványimádás magasabb és intellektuálisabb formáit úzték, akik be voltak avatva a misztériumokba – ezek azok a titkos társaságok, melyek az egész civilizált világ köré fonták hálójukat. Ezek észrevétlen lopódtak be a nyáj közé, mint juhok ruhájába bújt ragadozó farkasok, és a céljuk nem volt más, mint hogy gyötörjék és elpusztítsák a nyáját. Mert a legelsőtől kezdve, sátni ösztönükkel fölismerték, hogy a keresztények halálos ellenségeik, és egyre nagyobb riadalommal figyelték egyik üldözés sikertelenségét a másik után, Nérótól Galeriusig, kik hasztalan próbálták visszazsorítani ezt az új társaságot, és érezték, hogy mivel nem lehet nyílt hadviseléssel elpusztítani, ezért ravaszsággal kell

elcsábítani és megrontani. Ez a terv jobban bevált, mint az üldöztetés és az erőszak. Ahol a világ fegyverei kudarcot vallottak, ott győzelmet aratott annak hízelgése. A gyülekezet elképedve nézte, ahogy kegyetlen elnyomója gúnyos vigyora barátságos mosollyá szelídül; zavarba jött attól, hogy békét és egyezséget kínáltak azok, akik addig fenyegetést és öldöklést lihegtek feléje; és a hirtelen változástól fellelkesülve nem állt ellen annak, hogy velük kompromisszumot kössön. Így lett a világ névlegesen kereszténnyé, és bálványimádók hatalmas tömegei özönlöttek be a látható egyház kapuin, magukkal hozva új név alatt a régi isteneiket és istennőiket, a szüntelen áldozataikat, a rítusaikat, a papi öltözékeket, a tömjént és szentségtelen imádatuk minden egyéb kellékét. A filozófusok sem mulasztották el hozzátenni a maguk részét a zavart összevisszasághoz, mely viharos gyorsasággal homályosította el a kereszténység minden alapvető tanítását. Ugyanis azáltal, hogy ügyesen összevegyítették a saját rendszerüket a Szentírás igazságaival, annyira megzavarták az emberek sokaságának gondolatait, hogy csak kevesen őrizték meg azt az erőt, mellyel meg tudták különböztetni Isten kijelentését az emberek ravaszul beleszótt tanításaitól.

Ez a korai időkben bekövetkezett romlás, melyből a névleges kereszténység sosem tudott megtisztulni, önmagában is magyarázatot ad arra, miért van a Bibliának olyan sokféle, és egymásnak ellentmondó értelmezése.

Tehát már a korai időkben is ennyire teljes volt Isten Igéjének a megrontása. És nem is tudta a gyülekezet soha megszabadítani magát ettől, habár a reformáció idején komoly igyekezetet tett erre. Attól az időtől kezdve, amikor az Ellenség először elvetette, a konkoly folyamatosan keveredik a búzával, és ennek így is kell lennie, egészen az aratásig. A következmény pedig az lett, hogy ellentmondásos és az egészséges tanítással ellenkező magyarázatokat adtak tovább az emberek egymásnak nemzedékről nemzedékre, és ezeket mindig úgy fogadták, mintha magának a Szentírásnak képeznék szerves részeit, miközben minden olyan igeszakaszt, mely ezeknek szögesen ellentmond, allegóriának vettek, elszellemiesítettek, vagy félremagyaráztak, míg már nem okoztak problémát – sőt, akár úgy csavarták, hogy egyenesen alátámassza azt, amit mondanak. Időről időre alakultak olyan rendszerek és csoportosulások, melyek többé-kevésbé tisztábbak voltak, mint az egyházi testület egésze, de az Ellenség sosem mulasztotta el, hogy ezekben is ne csempésszen be valamilyen tévelygést; és azok az emberek, akik azt szokták meg, hogy a saját egyházukra tekintsenek egyedül tökéletesként, hevesen küzdöttek a dogmákért; s habár gyakran öntudatlanul, de gátlástalanul kiforgatták az Igét, hogy felhasználhassák a küzdelemben.

Mindezeket mérlegelve bizonyosan nem vádolhatjuk tehát a Bibliát azzal, hogy homályos vagy összefüggéstelen, és ezért létezne olyan sokféle magyarázata. Mert ha figyelmesek és őszinték vagyunk, gyakran bizonyára mi magunk is érezzük a szent írások előítéletek nélküli megközelítésének nehézségét, látva, hogy mi magunk is hozunk magunkkal számos olyan gondolati sémát, melyeket teljes bizonyossággal fogadtunk el valamikor, és soha nem jutott eszünkbe, hogy próbára tegyük ezeket, hanem mindig csak az igazolásukat kerestük. Azonban, ha képesek lennénk bátran és elfogulatlanul kutatni az igazságot, esetleg azt találnánk, hogy ezek közül az elképzelések közül néhány egyáltalán nincs is a Bibliában, míg több másiknak az Ige teljes mértékben ellentmond. Számos népszerű tanítást lehet hosszútávon végigkövetni a gyülekezet történelmében, míg rémülten vesszük észre, hogy egyenesen visszafejtettük őket az Ellenség táborának bejáratáig.

Gondosan oda kell figyelnünk ezért arra, hogy előzetes vélekedések nélkül tanulmányozzuk a Bibliát, őszintén imádkozva a Szellem vezetéséért.

Nem időzünk most azzal, hogy példákat keressünk ezekre, mert témánk tanulmányozása során a későbbiekben élénk fognak kerülni ilyen bizonyítékok. Olyan dolog ez azonban, amit minden

hívőnek magának kell gondosan megvizsgálnia: Hogy valóban arra vágyakozik-e, hogy minden egyéb előtt, leelőször az Isten országát (királyságát) és az Ő igazságát keresse? A hívő számára ugyanis nem kell, hogy nehézséget okozzon az, hogy ezt hogyan tegye, mert Isten meg fogja adni hozzá a szükséges bölcsességet, ha kérjük Tőle. Egyszerűen hinnünk kell, hogy a Biblia a mi hatalmas Teremtőnk tévedhetetlen Igéje, és hogy minden ember most is, és régen is, ki volt téve a tévedés eshetőségének; és meg fogjuk látni, hogy ahhoz, hogy bármelyik tanítás igazságát fölfedezzük, először arra kell törekednünk, hogy megszabadítsuk magunkat az összes előzetes elképzeléstől, melyet csak ismerünk, és minden személyes – akár mellettük, akár ellenük szóló – érzésünktől. És akkor, a Szellem segítségéért való őszinte imádsággal vizsgáljuk meg a Szentírás minden, az adott tanítással összefüggő részét, megfigyelve mindegyiknek az egyszerű és nyilvánvaló mondanivalóját, kikeresve azt is, hogy a különböző igeszakaszok hogyan magyarázzák és támasztják alá egymást. Így fog a hívő Isten segítségével az igazsághoz eljutni. Szükséges azonban még némi óvatosság; gondosan meg kell figyelnünk azt is, hogy milyen mértékű jelentőséget tulajdonít az adott kérdésnek a Biblia, és amennyire csak lehetséges, nekünk is ugyanekkora súlyt kell adnunk neki a tanításunkban. Ugyanis még a helyes tanítások is kártékonyá válhatnak, ha túlhangsúlyozzuk őket mások rovására, amelyeknek, ahogy azt a gyakoribb említésükből láthatjuk, Isten Szelleme nagyobb jelentőséget tulajdonít.

Ha széleskörűen így járnánk el, akkor hamarosan vége lenne a megosztottságnak az igaz gyülekezetben: Krisztus valódi követőit tömött, egységes csatarendnek látná a világ; az evangélium terjedésének legnagyobb akadályja eltűnne; és nagyon más lenne az eredménye az igehirdetésünknek otthon, és a missziós munkánknak külföldön. A Szellem kardját, ha mindig élesen és csillogón húzzuk elő a saját hüvelyéből, és nem csak fölszedjük a földről, ahova esetleg egy korábbi harcos tompán és kicsorbulva ledobta, akkor annak nincs, ki ellenálljon; behatol a testen és a lelken keresztül az Istentudatos szellem legbelső szentélyéig.

Voltaképpen témánkhöz értünk. Újjáéledt érdeklődés a prófétai írások iránt.

Vizsgáljuk meg most az isteni jövendölések tanúbizonyságát három igen érdekes témával kapcsolatban: a föld teremtése; azok a változások, melyek a hat napot megelőzően történhettek benne – habár ezekkel a lenyűgöző eseményekkel kapcsolatban nagyon töredékes és homályos információink vannak – és az emberi faj története az Özönvíz szörnyű katasztrófájáig. Utána megkíséreljük megállapítani, hogy a múlt ezen ismerete képes-e vajon megvilágosítani számunkra a jövőben előrejelzett változásokat; hogy mi mindent tanulhatunk meg ezekből, különösen is a túlvilággal való, mára már széleskörben elterjedt, és egyre gyakoribb érintkezéssel kapcsolatban, melyet most spiritizmusnak – vagy ha inkább filozófiai jellegű, akkor teozófiának vagy okkultizmusnak – neveznek.

Az az imádságunk, hogy a Szent Szellem vezessen bennünket, nem saját magunkból származó bölcsességgel; őrizzen meg minket attól, hogy Isten Igéjét megtévesztésre használjuk; adja meg nekünk, hogy részrehajlás nélkül, elfogulatlanul tudjuk tanulmányozni, és hogy azt az értelmezést találjuk meg, amit Az, Aki adta, számunkra közvetíteni akart.

Kutatásunk második fele a próféciaikkal fog foglalkozni, azzal a témával, melyre több, mint ezerötven év elhanyagolás után, most Isten Szelleme újra ráirányítja népe közül sokaknak a gondolatait. Mert most egy újabb hosszú korszak közeledik a végéhez; elközelgett az idő, amikor lepecsételik a prófétálást és a látomást (Dán 9,24), és az Úr nem rejti el Övéi elől, amit tenni készül.

A hívő ellenkezése a próféciaák tanulmányozásával szemben nem észszerű.

Azonban sok keresztény gondolkodásában erős ellenkezés van a prófécia tanulmányozásával szemben, bár ha őszintén kicsit is elgondolkodnának, bizonyosan meggyőződnek a tévedésükről. A Bibliának ugyanis több, mint a negyede prófétikus: és ha Isten ilyen sok mindent akar közölni, hogyan tagadhatnánk meg, hogy odafigyeljünk rá? Ha megparancsolta nekünk, hogy hallgassunk ezekre az igazságokra, talán fordítsunk hátat ezeknek majd hógynem megvetően, mondván, „mit használ”? Bizonyosan, ha így járnánk el, azzal a mi saját akaratunkat állítanánk szembe az Övével, és meg kellene vizsgálnunk magunkat, vajon tényleg a hitben vagyunk-e. Hiszen „akiben nincs a Krisztus Szelleme, az nem az Övé” (Róma 8,9). Ha tehát a Szellem szívesen foglal kozik az Isten jövőbeni terveivel, nem ugyanilyenek lesznek mindazoknak a gondolatai, akikben a Szellem ugyanezt a vágyat fejezi ki? Az érzéseinknek nem kellene teljesen Vele összhangban lenniük? Ha valóban Isten Szelleme befolyásol bennünket, akkor a mi szellemünknek nem kell az Ő tanúbizonysága mellé állnia?

A prófécia tanulmányozásának többek között három nagy áldása van. Az első az a kegyelem, mely mindig követi az engedelmességet.

A Szentírás utolsó könyvének az elején különleges áldás ígérését találjuk azok számára, akik olvassák és akik hallgatják ezeket a prófétai Igéket (Jel 1,3). Ez az ígérlet nem csak azoknak szól, akik felolvassák, és képesek megmagyarázni ezeket, nem csak azoknak, akik hallgatják, és teljesen megértik, hanem mindazoknak, akik őszinte, igazi figyelemmel fordulnak feléje, akár képesek behatolni jelentésének mélyére, akár nem. Nem nehéz meglátni néhányat azok közül a csatornák közül, melyeken keresztül az áldás kiárad. Hármát fogunk említeni ezek közül.

Először is, a prófécia tanulmányozására parancsunk van (2Pt 1,19), és általánosságban véve tudjuk, hogy minden egyes engedelmességben megtett lépésünket Isten kegyelme követi. Ha kikeressük az Ő törvényének legapróbb parancsolatát, és megtesszük azt; ha megmutatjuk, hogy nem hagyjuk, hogy akár csak egyetlen szava is a földre essen, azzal bizonyosságot teszünk róla saját magunk, és mások előtt is, hogy nem csak szóval, hanem cselekedetekkel is Istenünknek és Királyunknak ismerjük el Őt, akinek joga van rendelkezni minden gondolatunkkal, szavunkkal és cselekedetünkkel.

És Ő sem fog késlekedni, hogy elismerjen bennünket alattvalóiként, mint olyanokat, akik az Ő segítségére és védelmére tartanak igényt. Kegyelme fogja adni, hogy a szükség minden idején megsegítsen; az Ő befedező pajzsa azonnal közbelép, amint a sötét levegő az Ellenség tüzes nyilaitól kezd zengeni; az Ő ereje, mely által a világokat fenntartja, bennünket is meg fog tartani, amikor a testünk és a szívünk cserben hagy minket; az Ő hatalmas keze átölel és vezet bennünket, amikor végül az áthatolhatatlan sötétség sűrűsödni kezd körülöttünk, és tapintható sötétség takarja el a helyet, ahová a lábunkat tennünk kell. És nem is fog az Ő bennünket szorosan tartó keze meggyengülni, míg át nem vitt bennünket az éjszakán, és szemképrázva meglátjuk, amit addig csak reméltünk, az Isten Paradicsomának arany kapuit.

Másodszor, a prófécia megmutatja nekünk a látható dolgok bizonyosan bekövetkező ítéletét; felkészítve bennünket ezáltal a változásra; és segít, hogy a reménységünket az elkövetkező világba vessük.

Másodszor; ha valaki olvassa és hiszi a prófeciát, még ha teljesen nem is érti az egészet, óhatatlanul erőteljes meggyőződés alakul ki benne arról, hogy a dolgok jelenlegi rendje csak időleges, átmeneti; és ezért óriási segítségül van számára, hogy ezeken a láthatókon túlra tudjon tekinteni. Természettől fogva mindannyian hajlunk a pozitívizmusra, és legnagyobbrészt, ha nem elméleti megfontolásból, akkor a gyakorlat szintjén úgy viselkedünk, mint akik azt feltételezik, hogy

a dolgok mindig is ugyanúgy álltak mint most, és ez mindig is így lesz; hogy soha nem lesz változás, kivéve csak olyan, melyek hétköznapi módon következnek be a már működő tevékenységek által.

A próféciák azonban azonnal eloszlatják ezt a hamis biztonságérzetet, és ez a titkos oka annak, hogy amikor Isten elhúzza a jövő elől a függönyt, az emberek vagy megborzonganak és azonnal hátat fordítanak, vagy megmagyarázzák, hogy amit látnak, az nem is szó szerinti leírása annak, ami hamarosan be fog következni, hanem csak képletes előrevetítése valaminek, amit gondosan úgy mutatnak be, hogy ne adjon okot riadalomra, mint ami csak természetes következménye a már most meglévő tendenciáknak. Nehéz számukra felfogni ugyanis, hogy olyan heves és gyors változások következhetnek be, amelyeket maguk még soha nem tapasztaltak. Készségesen beszélnek a fejlődésről: nagyon szeretnek arról az időről beszélni, amikor az igehirdetők még sikeresebbek lesznek, és valahogyan kieszelik a módját, hogyan lehet az egész emberi nemzetséget erőszakmentesen meggyőzni arról, hogy hagyják el a büszkeséget, az önzést és az általában vett istentelenséget: élvezettel növelik a saját vallási csoportjuk befolyását – bár eközben gyakran összetévesztik a politikai hatalmat a Szellem hatalmával, és könnyen megfélemedeznek róla, hogy ki jelenleg ennek a világnak az ura, és rövid ideig tartó dicsőségének jelenlegi osztogatója.

Vagy, talán nézeteiket illetően kozmopoliták [világpolgárok], és büszkén megvetik a vallási csoportok kirekesztő szűklátókörűségét; miközben teljes mértékben figyelmen kívül hagyják, hogy nekik is megvan a maguk eléggé körülhatárolt véleménye, mely mellett mereven kitartanak. És így, együtt úszva az árral, mely méretét és erejét tekintve napról napra növekszik, minden ember iránti békét és jóakaratot hirdetnek egy olyan jó Isten nevében, akinek eszébe sem jutna, hogy bennünket valaha is a bűn kérdésével zaklasson; és a szabadság, egyenlőség és testvériség aranykorát hirdetik, mely szerintük el fog jönni a világra. Ha azonban próbára tesszük őket az Ezeréves királyság első és teljes mértékben elengedhetetlen feltétele alapján, nagy valószínűség szerint kudarcot vallanak; a gazdag ifjúnál ugyanis még inkább elbuknak abban, hogy bebizonyítsák, úgy szeretik felebarátjukat, mint magukat, ugyanis ők nem csak szomorúan mennek el, hanem egyenesen haraggal.

A fentihez hasonló elképzeléseket tehát az emberek készségesen elfogadják, mert mindnyájan egyetértenek a dolgok jelenlegi rendjének folytatóságával, azzal, hogy szép lassan mindannyian tökéletességre jutnak – ahogyan elképzelik –, minden erőteljes megrázkódtatás, minden természetfeletti beavatkozás nélkül.

De az, aki komolyan és hittel tekint végig a jövő nagyszerű látképén, melyet Isten megnyitott előttünk, azt igen hamar másféle gondolatok fogják átjární. Látja, ahogyan a jó és a rossz közötti harc egyre erősödik, egészen addig, amíg a jó legyőzetni látszik, és majdnem teljesen eltöröltetik a földről; majd érzi, hogyan rázkódik meg a föld, és nyílik meg alatta, és íme, a pogányok városai romba dőlnek a földindulásban; a nap elhomályosul, a hold vérré válik; ami addig szilárdan állt, az most mind meginog és hullámszik, mint amikor egy valószínű álom oszlani kezd, és lassan tovatűnik. Hirtelen villanás hasítja át a sötétséget, és meglátja az Emberfiát eljönni az ég felhőin; összerezzen a rémülettől, ahogy a vörös villámlások elérik a földet; ámulattal szemléli az Úr mártírjainak sokaságát. És akkor, végre, megváltozik a kép: nincs több mennydörgés, megszűnik a villámlás; és a füstből és romokból előáll a Föld, olyan tisztán és gyönyörűen, mint az Éden kertje; egy nemes város tornyai és csúcsai jelennek meg Sion hegyének lábánál, és a hegy csúcsán emelkedik fenségesen a csodálatos templom, melyet Ezékiel is látott, mely elé minden testnek el kell jönnie imádni az Urat.

Mert a Mindenható Isten kinyújtott keze és erős karja által, nem pedig prédikáció útján fogja a világ megtanulni, hogy elismerje Teremtőjét, és végre megnyugvást találjon lázas erőfeszítéseiből. Az evangélium hirdetése ebben a mostani időben arra szól, hogy kihívja az Isten szándéka szerinti választottakat, és hogy tanúbizonyságul szolgáljon az emberiség többi részének. Csak, ahogyan Ézsaiás mondja, amikor az Úr ítéletet tart a földön, akkor fognak igazságosságot tanulni a föld lakói (Ézs 26,9).

Az őszinte olvasó legalább ennyit biztosan nyomon tud követni körvonalakban a próféciákból, és így, amikor a mostani korszak vége csapdaként fog rátörni mindazokra, akik a föld színén laknak (Lk 21,35), az bátran és felkészülten fogja találni őt.

Végül, Isten kijelentett szándékainak ismerete a mi akaratunkat az Övéhez hajlítja, és hasznos a megszentelődésre.

Végül pedig, a próféciák tanulmányozása kinyilatkoztatja számunkra Isten akaratát és gondolatait. Valami jelentéktelen dolognak tűnik ez? Tényleg megvetjük Mindenható Teremtőnk bizalmas közléseit? Féljünk attól, hogy nehogy így megsértsük Őt, hogy nehogy olyanok legyünk, mint a disznók, akik összetapossák a nekik felkínált gyöngyöket! És ennek fényében szemlélve, mily nagy a prófétaí írások gyakorlati haszna! Mert ha már Krisztus által meg lettünk igazítva, akkor is szükségünk van a megszentelődésben való naponkénti előrehaladásra; mindig egyre jobban és jobban át kell formálódjunk Isten képére. És ezért a célért kaphatnánk-e nagyobb segítséget annál, mint hogy Isten kinyilatkoztatja nekünk gondolatait és szándékát saját magunkkal, embertársainkkal és azzal a Földdel kapcsolatban, melyen élünk; hogy megtudjuk, milyen értéket tulajdonít Ő a mulandó dolgoknak, annak a látható környezetnek, mellyel folyamatos kölcsönhatásban vagyunk; s hogy megismerjük kijelentését ezek gyors ítéletével és pusztulásával kapcsolatban?

Nem kötelességünk-e aprólékosan megismerni mindezeket a kijelentéseket; szüntelen elmélkedni rajtuk, hogy ezáltal formálódhassanak a vágyaink, reményeink és törekvéseink; hogy az egész gondolkodásunkat velük hozzuk összhangba; hogy minden igyekezettel terjesszük ezek ismeretét az emberek között; és így felkészíthessük magunkat és másokat is a dolgoknak eme új rendjére, melybe vagy egyenként kell belépnünk a halál ismeretlen órájában, vagy melybe egyszerre léphetünk be bármelyik pillanatban, a mi Urunk és Üdvözítőnk régóta várt megjelenésekor?

Fordítás: <https://hitunkcelja.wordpress.com/>